

som jeg anser for at være aldeles nødvendigt. Det er næsten noget af en Skandale, naar man ser, hvordan mange Boliger her i København er, og Sundhedsautoriteterne har ikke Myndighed eller Magt til at forbyde Brugen af disse Boliger som Boliger. Jeg er vel vidende om, at Tiderne ikke tillader at kassere Boliger, i hvert Fald ikke uden at der er den aller, allerstrengeste Nødvendighed derfor, men vi kommer vel formentlig over disse Forhold, og jeg vilde tro, at hvis vi indførte et Boligtilsyn nu, vilde det kunne bevirke, at en Del af disse Lejligheder, som egentlig er kassable, blev bragt i nogenlunde beboelig Stand; og der kan gøres uhyre meget i den Retning. For øvrigt vilde det jo ogsaa bevirke, at nogle Hænder vilde blive beskæftiget. Jeg tror derfor, at det vilde være en god Gerning baade udadtil og indadtil, baade økonomisk og hygiejnisk, om en Lov om Boligtilsyn kunde blive vedtaget. Der er dernæst Boliganvisningen, som ligeledes er en Nødvendighed. Og saa er der Byplanslovgivningen, som der er ofret et kolossalt Arbejde paa af den Kommission, der i sin Tid udarbejdede Forslaget. En saadan Lovgivning vilde kunne raade Bod paa de Forbrydelser, samfundsmæssigt set, som er begaaet i tidligere Tider, fordi man ikke paa Forhaand har været klar over, hvordan en Byudvikling skulde foregaa. Fremdeles er der et lille Forslag om Parcelsalg. Vi ser jo hver eneste Dag Aviserne fulde af markskrigerske Annoncer om Parcelsalg. Man benytter sig af alle de, jeg synes baade lovlige og ulovlige Kneb, der tænkes kan, for at lokke Folk til at købe Parceller. En Lov om dette Forhold skulde tage Sigte paa, at Folk ikke uden videre skulde kunne forledes til at købe Parceller under den Forudsætning, at der kan bygges paa dem, Parceller, som saa, naar de ser sig i Stand til at bygge, overhovedet viser sig at mangle alle Betingelser for at blive bebygget. Der er endnu Spørgsmaalet om et Prøveinstitut — jeg skal ikke komme alt for langt ind paa disse Ting, men jeg vilde dog gerne nævne dette Spørgsmaal ogsaa. Ingen Sinde er et Prøveinstitut saa nødvendigt som nu. Vi ser jo, hvilke kolossale Beløb der stadig opføres til Landbrugets Institutioner, til Landbrugsskoler, til Husmandsrejser, til Landbohøjskolen, og en hel Række andre Foranstaltninger. Det er altsammen fuldkommen rigtigt, og ingen Penge er vist givet bedre ud, men det forekommer mig, at Boligspørgsmaalet i Byerne, og for Resten ogsaa paa Landet, er af en saa vital Betydning for Samfundet, at man godt kunde kræve nogen Beskyttelse, i hvert Fald nogen Oplysning

med Hensyn til de Materialers Værdi, som i stadig større og større Udstrækning søges indført paa Markedet. Og det kan gøres meget billigt. Vi kan bruge de bestaaende Institutioner, Polyteknisk Løreanstalt og Statsprøveanstalten; det er kun et lille bitte Led, der skal føjes til, saa har vi det hele fuldt færdigt. Jeg tror, det vilde være af uvurderlig Nytte og Værdi for dem, der i Fremtiden skal bo i Huse, som de nu ofte lokkes til at bygge af slet Materiale. Det, der skal undersøges, er Materialets Værdi, dels dets Modstandsevne mod Frøst, mod Vejrliget i det hele taget, dels dets Isolations- og Varmæevne, dels forskellige andre Forhold, derunder ogsaa Styrkeforholdet. Det eneste, vi i Øjeblikket kan faa prøvet paa Statsanstalten, er Styrkeforholdet, og det er ikke tilstrækkeligt, thi selv om et Materiale er stærkt nok, er det ikke dermed afgjort, at det er godt nok. Derfor vil det være nødvendigt, at vi faar et saadant Prøveinstitut, og jeg henstiller til den højtærede Indenrigsminister ogsaa at tage dette Spørgsmaal op.

Jeg har endnu et ganske lille Spørgsmaal at fremdrage. Det drejer sig om en Anmodning til den højtærede Forsvarsminister om at undersøge et Forhold, der har megen Interesse for dem af Holmens faste Folk eller af Marinens faste Folk, kan man maaske sige, som jævnlig er til Søs. Dette Forhold vedrører Arbejdstiden. Disse Folk vil naturligvis ikke kræve — og det vil jeg heller ikke mene kan lade sig gøre — en normal Arbejdstid. Naar man er til Søs, maa man tage Forholdene, som Vind og Vejr o. s. v. byder dem, og det er sikkert nødvendigt, at Arbejdstiden er den, som den viser sig at være. Men det forekommer mig, at Mandskabet, baade det underordnede Mandskab og Underofficererne, maaske ogsaa Officererne, har Krav paa at faa Erstatning for det Merarbejde, de har. Jeg er vel vidende om, at naar de udkommanderes til Søs, faar de et Sotillæg, som det vistnok kaldes, paa 25 pCt. af deres Løn, men det vejer slet ikke op mod den Arbejdstid, de har. Jeg har faaet udarbejdet et Skema fra et Togt med „Olfert Fischer“ — Panzerskibet eller Panzerbatteriet, hvad det nu hedder, jeg er ikke inde i disse Enkeltheder. Skemaet angiver Arbejdstiden for en bestemt Mand, men Forholdet er for øvrigt det samme for alt Mandskabet om Bord. Det viser sig, at de i den Maaned, Skemaet omhandler, har haft et Antal Arbejdstimer af 308½. Regner vi nu med, at den normale Arbejdsuge bør være 48 Timer, saa faar vi for denne Maaned et Antal af 208 Timer, og der bliver saaledes et Antal Overtimer af 100½.